

Den kristne kirke – fellesskap eller koinonia?

Kirken i Midtøsten har siden 2011, etter det som har blitt kalt *den arabiske våren*, stått overfor trusler og lever under frykt. I denne tiden har kirken begynt å stille spørsmål rundt hva som er dens profetiske rolle midt i dette; skal kirken i det hele tatt bli værende, og hvordan fremtiden vil se ut?

Skrevet av **Mary Mikhael** (bildet), født i Syria og ansatt i The National Evangelical Synod of Syria and Lebanon (NESSL). Hun var tidligere president for The Near East School of Theology i Beirut, Libanon. NESSL er et presbyteriansk kirkesamfunn med arabisktalende menigheter. De arbeider også gjennom økumeniske nettverk i Midtøsten og resten av verden. NESSL bistår med nødhjelp, medisinsk hjelp, boliger og åndelig støtte til syriske flyktninger både inne i Syria og Libanon.

Beklageligvis har den arabiske våren munnet ut i en stormfull vinter, som har brakt med seg vold, drap og ufattelige ødeleggelser. Dette har igjen gitt spillerom til fanatiske islamistiske krigere som har erklært sitt mål om å etablere en islamsk stat i Syria og Irak. I denne staten skal det kun være rom for deres versjon av islam, og alle andre trosretninger må underkaste seg denne.

Kristne ble gitt tre valg: Konvertere til islam, forlate hjemmene sine eller bli drept. Som ventet valgte de fleste kristne å forlate sine hjemsteder og flykte til tryggere områder. Derfor har mange kristne nå forlatt de områdene der kristne grupper har levd sammenhengende siden apostlenes tid.

Til tross for at realitetene tvinger fram fortvilelse og frykt, må kirken likevel stille seg selv spørsmål om sine egen fremtid og sin profetiske rolle. For kan kirken likevel miste alt håp og henfalle til motløshet? Kan kirken glemme løftet fra vår Herre, som sier at «dødsrikets porter skal ikke få makt over den» (Matteus 16,18)?

Kirken er Kristi kropp, den kroppen som har oppstått fra de døde. Han er vår Herre, som garanterer for alt liv, både i nåtiden og i fremtiden. Han setter kirken i stand til å vitne, og arbeider for å endre situasjoner fra håpløshet til håpefullhet.

Den første kirken ble dannet i Midtøsten etter at Den hellige ånd ble øst ut over de første kristne. Kirken har siden den gang vært modig i sin bekjennelse av Jesus som den oppstandne, og den har sendt ut misjonærer med evangeliet. Kirkens historie er full av motstand, men den har overvunnet store utfordringer og overlevd – nettopp fordi den er Krist kropp, han som seiret over døden. Kirken er et fellesskap av tilbedelse, bønner og misjon som sammen vitner om kirkens Herre.

I sine brev til menigheten i Korint, som levde under press og i konflikt, understreker Paulus de grunnleggende kristne prinsippene. For det første løfter han frem at alle nådegavene kommer fra den samme kilden. De er alle gitt av Gud, fra den samme Ånd. For det andre er alle gaver nødvendige og må brukes for fellesskapets beste og kirkens enhet, fordi alle troende er deler av Kristi kropp. Derfor kan ingen av Åndens gaver bli sett på som mindreverdig eller uviktig, for uten den vil kirken miste en av gavene.

Paulus fortsetter med å bruke metaforen om den menneskelige kroppen, for å bekrefte at alle i menigheten er viktige deler av kroppen, de er nødvendige og viktige til tross for ulike funksjoner eller evner. Gud skapte kroppen med alle dens organer for at den skulle være sunn og helhetlig. Alle delene trenger hverandre. Alle menighetens medlemmer må bry seg om hverandre, støtte hverandre og løfte hverandre opp.

«For om ett lem lider, lider alle de andre med. Og om ett lem blir hedret, gleder alle de andre seg.» (1. Kor 12. 26).

De ulike gavene er gitt til ulike mennesker, ikke for å berike hvert enkelt individ, og heller ikke for å skape strid eller sjalusi, men for å berike fellesskapet.

La oss se på nådegavene som Paulus trekker frem: Visdom, kunnskap, tro, helbredelse, mirakuløse gjerninger, forkynnelse og opplæring, og tungetale. Vi ser at alle gavene er til for å tjene andre, for å løfte opp menigheten som fellesskap. Derfor er også kirken mer enn et fellesskap, den er *koinonia*, et fellesskap av kjærlighet, tjeneste og tilbedelse. Et fellesskap der Gud er deltakende til stede i livet og arbeidet.

Er dette også en realitet for den verdensvide kirken? Eller gjaldt dette bare for de første menighetene, slik det står om dem i Apostlenes gjerninger? Er det slik at kirken i en del av verden faktisk selv føler den smerten og vanskelighetene som kirken ett annet sted opplever?

Kjenner kirken i Latin-Amerika smerten hos kirken i Midtøsten? Vil kirken i Midtøsten kjenne sympati og bli berørt når kirken i Afrika møter undertrykkelse og trusler? Vil kirken i Europa ha medfølelse når kirken i India opplever fattigdom og sult?

Svaret på disse spørsmålene er JA. Fordi kirken er skapt, opprettholdt, inspirert og rettleidet av den samme, ene Ånd fra den ene Gud. Den Gud som ofret seg selv for verden. Og derfor kan heller ikke Kristi kropp være delt eller splittet.

Et levende eksempel på dette er erfaringene fra kirken i Midtøsten under de tragiske hendelsene som har etterfulgt den arabiske våren. Kirkelige sammenhenger, spesielt i USA og Europa, har ytret sin støtte for kirken i Midtøsten. De fortsetter å løfte frem behovet for fredsarbeid og rettferdighet og bidrar med nødhjelp til internt fordrevne og flyktninger.

Flere grupper har besøkt Midtøsten for å vise solidaritet og partnerskap, og uttrykke at de bryr seg om kirkens overlevelse i de områdene der den hadde sitt utspring. Nå, i denne tiden av lidelse, press og frykt, opplever vi at den verdensvide kirke er til stede for oss og arbeider sammen med oss. Vi opplever at vi tilhører den sammen kirke og er et lem på Kristi kropp.

Vi vet at den store kirken lider med oss og hjelper oss på veien til helbredelse. Vi finner et håp på tross av vår håpløse situasjon – fordi vi har et slektskap til Jesu kirke i verden. Vi vet at denne kirken ber for oss og med oss. Vi vet at vår helbredelse kommer som svar på bønner bedt på våre vegne.

Vi priser Gud for kirken – som er et instrument for helbredelse og som løfter opp vårt åndelige liv. Vi opplever virkelig at når ett lem lider, da lider de andre med.

Takk Gud for dem som håper i en håpløs situasjon.

Takk Gud for det spesielle fellesskapet – *koinonia* – for dem som tror på Kristus.

Må Gud alltid velsigne og lede sin kirke for Jesu skyld.

Amen.